

jeg troer, at vi have Heste, som ere tjenlige til Milktaibrug, men ved Siden deraf skal jeg udtale, at har man ikke saadanne Heste, saa bliver det i alle Tilfælde ikke vor (Kongeriget) Sag at skaffe dem tilveie; af den Grund kunne vi ikke understøtte Hesteavl, af den Grund kunne vi ikke holde Stutterier; det maa derimod være de Myndigheders Sag, under hvilke Milktairetaten staaer.

Som jeg tidligere har udtalt, er jeg saaledes i Principet fuldstændigt enig med den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (M. Hage), og jeg er fuldstændigt uenig med de fleste af de ærede Talere, der have hittret sig i denne Sag; men naar jeg ikke fuldstændigt kan lade mig hverve under den nævnte ærede Rigsdagsmand og strax erklære mig for at slaae al mulig Understøttelse i den Henseende ihjel, saa er det, fordi det gaaer her, som i alle andre Forhold, at man maa tage Hensyn til den historiske Udvikling; man kan ikke paa eengang forlange det, som man egentlig ønsker, man maa stræbe efterhaanden at naae Maalet, ved stadigen at gjøre et Skridt fremad. Paa samme Maade hare vi os, ad ved Næringsloven; jeg antager, at de fleste vare fuldstændigt enige i, at Næringsfriheden var det Rette, men dog indførte man den ikke paa eengang, men tog Hensyn til de bestaaende Forhold og gik nogle Skridt fremad, idet man iøvrigt lod Tilstanden foreløbigt blive staaende. Ved enhver saadan Lov maa man stadigen holde sig for Die, hvad der er det Principrigtige, thi derhen skal man altid stræbe, men man maa ogsaa see hen til de bestaaende Forhold, for ikke pludselig at bryde med det Bestaaende og derved fremkalde uheldige Rystelser for de Enkelte. Naar jeg med dette for Die betragter den foreliggende Lov, mener jeg, at man ikke uden Videre skal stryge al mulig Understøttelse til Hunsbyravl og specielt Hesteavl, men jeg mener, at vi skulle tage Hensyn til, hvad der maa anses for det Principrigtige, og derfor skulle vi gjøre et virkeligt Skridt fremad. Et saadant Skridt fremad vil efter min Mening kunne gjøres paa den Maade; at vi forandre den directe Understøttelse, nemlig Hestefrembringelse for Statens Regning, til en indirecte Understøttelse, det vil sige, at vi for

Fremtiden bidrage til dem, som fremme Hesteavl. Det var paa den ene Side, og paa den anden Side mener jeg, at vi kunne nedlægge Understøttelserne og Bidragene noget. Det er disse 2 Ting, som jeg mener, at vi kunne fordrø, men heller ikke Mere. Hvad det Første angaaer, saa er denne Lov et Fremskridt derved, at den bestemmer, at Landstutteriet skal nedlægges, og at de Summer, som ere gaaede dertil, skulle gaae over til at blive en indirecte Understøttelse; dette troer jeg maa betragtes som Fremskridt, og et lignende Fremskridt vilde det være, hvis man ogsaa nedlagde det Frederiksborgske Stamstutteri. Men jeg skal oprigtigt tilstaae, at det jo nok kan være, at man ikke paa een Gang kan nedlægge begge Stutterierne, deri kan jeg finde mig. Men hvad det andet Hovedpunkt angaaer, at man samtidsigt dermed skal nedlægge det samlede Bidrag, som Staten yder til denne særlige Production, da kan jeg ikke finde Noget derom i Lovudkastet, tværtimod netop det Modsatte. — Vi skulle efter de fremlagte Lovudkast til Præmier hde. tilfammen 17,600 Rb., nemlig først de 7,600 Rb., som tidligere have været anvendte paa en lignende Maade, og dernæst en 10,000 Rb., som idetmindste meget nærmer sig det Beløb, som tidligere har været anvendt til Landstutteriet, men samtidsigt dermed har Loven jo, saaledes som ogsaa en æret tidligere Taler har gjort opmærksom paa, tilsagt, at der skal holdes 20 Heste til Udstationering ved Stamstutteriet i Frederiksborg, med andre Ord, Lovudkastet har i Grunden fastholdt det halve Landstutteri samtidsigt med, at det tilfiger til Hesteavl et ligesaa stort Beløb som tidligere. Det er nu vel sandt, at der i Loven staaer, at det fornødne Beløb skal bevilges ved de aarlige Finantslove, det er selvfølgelig sandt, at man ikke vil have det slaaet fast paa samme Maade, som man ønsker at slaae det Andet fast, men det kan jo ikke staae der, undtagen fordi man dog i det Hele taget mener, at det er Noget, som maa gjøres, og at det selvfølgelig er det Principrigtige. Som jeg begyndte, kan jeg altsaa derfor ogsaa nu sige, at jeg vel veed, hvilken Ansættelse jeg har om dette Forhold, men at jeg dog ikke veed, hvorledes jeg ved Slutningen kan komme til at stille mig til Loven; saasnart Loven nemlig bliver saaledes,